

ע"פ 3579/14 - ברהאנה אטקלטה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3579/14

לפני:
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער: ברהאנה אטקלטה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו מיום 9.4.2014 בתפ"ח 41450-07-13 שניתן על
ידי כבוד השופטים נ' אחיטוב, מ' דיסקין ור' בן-יוסף

תאריך הישיבה: י"ג בחשון התשע"ו (26.10.2015)

בשם המערער: עו"ד טל ענר

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה

פסק-דין

השופטת ד' ברק-ארז:

1. אדם חדר לדירתה של אשה בעלת מוגבלות המתגוררת בגפה. האשה טוענת כי הוא שדד אותה ואנס אותה באכזריות. הוא טוען, לעומת זאת, כי נכנס למקום כדי לגנוב בלבד, ובסופו של דבר קיים יחסי מין עם האשה, על-פי הצעתה. האם הונח בסיס להרשעתו בעבירות המין שיוחסו לו? ומה צריך להיות עונשו? שאלות אלה, וכן שאלות הנוגעות לאירוע נוסף של תקיפת אשה שפגש ברחוב, עמדו במרכז הערעור שבפנינו.

עיקרי התשתית העובדתית והמחלוקות לגביה

2. ביום 11.7.2013 בשעה 2:00 או בסמוך לכך, התפרץ המערער לדירתה של המתלוננת א' (להלן: א') והפתיע אותה. אין מחלוקת על שדרש ממנה כסף ואף קיבל ממנה 100 שקלים. עם זאת, קיימת מחלוקת לגבי מרבית ההתרששויות האחרות בדירה. לטענתה של א', המערער ביצע בה סידרה של עבירות מין, לרבות אונס ומעשה סדום. המערער, לעומת זאת, טוען כי קיים עמה יחסי מין רצוניים על-פי הצעתה.

3. מספר חודשים קודם לכן, ביום 24.3.2013 בשעה 00:05 היה המערער מעורב בתקרית אלימה נוספת שהתרחשה ברחוב. לטענתה של מתלוננת אחרת (להלן: ב') המערער פנה אליה בהתייחסות מינית בוטה, וכאשר היא ביקשה לברוח מן המקום השליך לעברה אבן, והיכה באמצעות קרש על שער הכניסה לחצר שאליה נכנסה. לעומת זאת, המערער אמנם הודה שהיה במקום, אך הכחיש כל פנייה ל-ב' וטען כי הרים קרש על אדם אחר שעמו היה מסוכסך.

כתב האישום ופסק דינו של בית המשפט המחוזי

4. נגד המערער הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (תפ"ח 41450-07-13), שנסב על האירוע בדירתה של א', ובהמשך הוא תוקן כך שנוסף בו האישום שנסב על האירוע השני.

5. האישום הראשון מתאר את האירוע שהתרחש בדירתה של א' ביום 11.7.2013. על-פי האמור בו, המערער תקף את א' והפיל אותה לרצפה, תוך שראשה נחבט בה. בסמוך לאחר מכן, סתם בכוח באמצעות ידו את פיה ואפה, נטל סכין מן המטבח ואיים עליה באומרו "אני סודני, את יודעת מה זה סודני? אני לא בן-אדם, אני משוגע, אני רוצח, אני רצחתי 2 אנשים, החלטתי לרצוח עוד 3 אנשים ולהתאבד, המשטרה רודפת אחריי". א' הציעה למערער כסף, אך הוא דחה את הצעתה, תקף אותה ואמר לה שהוא "רוצה סקס" ואם תוציא מילה יהרוג אותה. הוא נגח בראשה מספר פעמים, דרש ממנה להיכנס עמו לחדר השינה, וכפה עצמו עליה. לפי כתב האישום, הוא נשק לה בכוח, נגע באיבר מינה וליקק אותו, ובהמשך החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, וכן לפי הטבעת שלה עד שהגיע אל סיפוקו באיבר מינה. לבסוף, הוא דרש מ-א' את כספה ונטל ממנה שטר של 100 שקל, הכול באיומים נמשכים כי יהרוג אותה. רק אז נמלט מן המקום. בגין אירוע זה יוחסו למערער העבירות הבאות: אינוס בנסיבות מחמירות לפי סעיף 345(א)(1) בנסיבות סעיף 345(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה סדום בנסיבות מחמירות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2) לחוק העונשין; מעשה מגונה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2) לחוק העונשין; שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין; התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע פשע בנסיבות מחמירות לפי סעיף 406(ב) בנסיבות סעיף 408 לחוק העונשין; וכן הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין.

6. האישום השני מתאר את האירוע שהתרחש ברחוב ביום 24.3.2013. על-פי האמור בו, המערער פנה ל-ב' באופן מיני בוטה (בין השאר, אמר לה: "אני רוצה לעשות איתך סקס בתחת"). ב', כך נטען, ביקשה ממנו לחדול ואמרה לו שתזמין משטרה. היא החלה להימלט מן המערער שזרק לעברה אבן, ואף רדף אחריה עם קרש. כאשר נכנסה לחצר בניין וזעקה לעזרה הוא היכה באמצעות הקרש על שער הכניסה לחצר במטרה להפחידה. בגין אירוע זה יוחסו למערער העבירות הבאות: ניסיון תקיפה לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; וכן הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: חוק למניעת הטרדה מינית).

7. ביום 25.2.2014 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות שיוחסו לו בגדרם של שני האירועים, בכפוף לכך שהוא הורשע רק בעבירה של התפרצות לבית מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין ולא בעבירה של התפרצות בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 408 לחוק העונשין), מאחר שהוא, כך נקבע, הצטייד בסכין רק לאחר שנכנס לדירתה של א'.

8. בכל הנוגע לאישום הראשון, הרשעתו של המערער התבססה בעיקר על עדותה של א', שבית המשפט המחוזי התרשם ממנהימנותה. עדות מפורטת זו תיארה את קורותיהם של המערער ו-א' במהלכו של הערב שבו נכנס המערער לדירתה. מעבר לנדרש, בית המשפט המחוזי עמד על קיומן של תוספות ראיות לגרסתה של א', שנמצאו בעדויותיהם של חבריה לגבי שיחותיהם איתה לאחר מכן ובחבלות שאותו על גופה, ואף בעדותו של המערער, שאימת פרטים שונים בגרסתה. לעומת זאת, בית המשפט המחוזי לא נתן כל אמון בגרסתו של המערער באשר לעבירות המין, שאף עברה שינויים מאז החלה חקירתו. תחילה המערער הכחיש כל מגע מיני עם א', ורק לאחר מכן הציג את הגרסה לפיה יחסי המין התקיימו מרצון. המערער עצמו הודה בעבירת השוד שיוחסה לו.

9. גם בכל הנוגע לאישום השני, בית המשפט המחוזי נתן אמון בגרסתה של ב', בצינו שלא היה לה מניע להעליל על המערער. כמו כן, נמצא כי ב' התקשרה למוקד 100 בזמנים הרלוונטיים לאירוע המתואר בכתב האישום, וגרסתה נתמכה גם על-ידי עדותו של שכן. לעומת זאת, כך נקבע, המערער הציג גרסה מבולבלת ולא מהימנה.

10. ביום 9.4.2014 ניתן גזר דינו של המערער בבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס לאישום הראשון נע בין 15 ל-20 שנות מאסר בפועל, וביחס לאישום השני בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל. בסיכומו של דבר, בית המשפט המחוזי השית על המערער את העונשים הבאים: עונש מאסר בפועל של 19 שנה מיום מעצרו (ביום 13.7.2013) - 18 שנה בגין העבירות מושא האישום הראשון ושנה אחת בגין העבירות מושא האישום השני; מאסר על תנאי של שנתיים למשך 3 שנים מיום שחרורו, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה מסוג פשע לפי סימנים ה' ו-ח' לפרק י' לחוק העונשין, סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין ופרק י"א לחוק העונשין; מאסר על תנאי של שנה למשך 3 שנים מיום שחרורו, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירה מסוג עוון לפי סימנים ה' ו-ח' לפרק י' לחוק העונשין, סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין, פרק י"א לחוק העונשין, סעיף 192 לחוק העונשין וכן שלא יעבור עבירות לפי חוק למניעת הטרדה מינית; כן הושת על המערער פיצוי בסך 3,000 שקל ל-ב'. יצוין, כי בית המשפט המחוזי התחשב בבקשתה של א' ולכן לא חייב את המערער לפצותה (סוגיה החורגת מגדרו של הערעור בפנינו. לעניין זה, ראו: ע"פ 5834/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 40-42 (20.11.2014)).

הערעור

11. הערעור שבפנינו כוון כנגד הכרעת הדין וגזר הדין גם יחד.

12. הערעור כנגד הכרעת הדין התמקד בהרשעתו של המערער בעבירות המין שיוחסו לו בגדרו של האישום הראשון. המערער חזר על עמדתו כי קיים יחסי מין עם א' על-פי רצונה והצעתה, מאחר שמצא חן בעיניה. בהתייחס למסקנותיו של בית המשפט המחוזי הוא ביקש להצביע על כך ש-א' לא פנתה להתלונן במשטרה מיד לאחר עזיבתו את הדירה, ואף התיישבה לכתוב במחשב שלה. לטענתו, התנהגות כזו אינה יכולה להתיישב עם האפשרות ש-א' נאנסה זה מקרוב. אפשרות זו גם אינה נתמכת, כך נטען, בממצאים פורנזיים, בשים לב להיעדרם של סימני חבלה באיבר המין של א' או בפי הטבעת שלה. המערער טען עוד כי במקרים שבהם ההרשעה בעבירות מין מבוססת על "גרסה כנגד גרסה" מצווה בית המשפט לנהוג בזהירות יתרה, וכי הנמקתו של בית המשפט המחוזי בכל הנוגע להעדפת גרסתה של א' אינה מפורטת דיה.

13. גם ביחס להרשעתו בעבירות שיוחסו לו באישום השני חזר המערער על הגרסה שהעלה בפני בית המשפט המחוזי, ולפיה הוא הרים קרש כדי להרחיק אדם אחר שנכח במקום והתקרב אליו בצורה מאיימת. לחלופין, המערער טען כי גם אם תתקבל גרסתה של ב' ניתן להרשיעו לכל היותר בעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי לפי סעיף 216 לחוק העונשין. לטענתו, לא ניתן היה להרשיעו בעבירה של ניסיון תקיפה מפני שלא הוכח כיצד ולכן הוא השליך לכאורה את האבן, ולכן לא ניתן לדעת האם זו הייתה עלולה לפגוע ב-ב'. בנוסף, המערער טען כי מאחר שהיה שיכור בעת האירוע לא ניתן להרשיעו בעבירה של איומים, מפני שלא התקיים בו היסוד הנפשי של "כוונה מיוחדת" הנדרש במסגרתה. לבסוף, המערער טען כי אמירותיו כלפי ב' מהוות ניבול פה חד-פעמי של אדם שיכור, אשר לא היה מודע למוצא פיו, ולכן אינן עוברות את סף הפליליות הנדרש לשם הרשעה בעבירה של הטרדה מינית.

14. בשולי הדברים, העלה בא-כוחו של המערער גם טענות שעניינן "העמסתו" של כתב האישום – הן מבחינת הכללתן של עבירות קלות יחסית באישום הראשון, לצד העבירות החמורות שעומדות במרכזו, והן מבחינת צירופו של האישום השני בכתב אישום שאליו הוא "לא שייך".

15. בהתייחס לגזר הדין נטען כי אף אם תישאר הרשעתו של המערער על כנה הרי שהעונש שהושת עליו חמור מן המקובל, אף בהשוואה למקרי אונס חמורים, שהיו בהם נסיבות מחמירות שלא התקיימו כאן (היות הקורבן קטינה, אונס בחבורה וכולי). בנוסף לכך, נטען כי יש מקום להקל עם המערער בשל כך שעולו של העונש מבחינתו צפוי להיות גדול במיוחד בהיותו אזרח זר, אשר לא עתיד ליהנות מתוכניות שיקום ומתמיכה משפחתית בהיותו בכלא.

16. המדינה מצידה טענה כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו. בהתייחס לאישום הראשון נטען כי ההרשעה מבוססת על ממצאי מהימנות ברורים, וכי גם לגופה גרסתו של המערער היא תמוהה ולא מעוררת אמון, ולא כל שכן בנסיבות שבהן היא הועלתה רק בשלב מאוחר, בעוד עדותה של א' היא ברורה וקוהרנטית. עוד נטען כי אין מדובר במצב של "גרסה נגד גרסה" לנוכח קיומם של חיזוקים שונים לגרסתה של א', ובכלל זה מצבה הנפשי לאחר האירוע, ותאי הזרע שנמצאו בגופה.

17. בהתייחס לאישום השני טענה המדינה כי בית המשפט המחוזי דחה את טענתו של המערער כי היה שיכור. לגופו של עניין נטען כי מעדויותיו של המערער עולה שהוא זכר את מהלך האירועים, וכי יש בכך כדי להשליך על המסקנה בדבר המידה שבה היה נתון להשפעת אלכוהול. לטענת המדינה יש לדחות גם את טענותיו של המערער ביחס לעבירות

של ניסיון תקיפה והטרדה מינית, שיסודותיהן התקיימו בעניינו.

18. לבסוף, ציינה המדינה כי צירוף האישומים לא פגע במערער וכי ממילא טענה זו הועלתה רק בפני בית משפט זה.

19. לקראת סופו של הדיון שקיימנו ביום 26.10.2015, נעתרנו לבקשתו של המערער להביא דברים נוספים בפני בית המשפט בעצמו. המערער חזר וטען לחפותו. לדבריו, הוא נכנס לדירתה של א' בשל היותו "מכור להימורים", וכל השאר מהווה עלילה ושקר. יצוין כי המערער השווה בישראל מאז שנת 2009 פנה אל בית המשפט בעברית טובה וברורה, כך שניתן היה להתרשם מדבריו באופן בלתי אמצעי.

דיון והכרעה

20. לאחר ששקלתי את הדברים אני סבורה כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות, וכי הערעור על העונש צריך להתקבל, אך באופן שיוביל להקלת מה בלבד עם המערער.

21. כפי שטענה המדינה, אף אני סבורה כי אין כל ממש בערעור על הכרעת הדין. לא זו בלבד שברגיל ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בממצאיה של הערכאה הדיונית (ראו למשל: ע"פ 8739/12 מוחמד נ' מדינת ישראל, פסקה 15 לפסק דינו של השופט מ' מזוז (9.6.2015) (להלן: עניין מוחמד)), אלא שאף לגופם של דברים לא התרשמתי שיש ממש בטענותיו של המערער, אשר לכאורה אינן מתיישבות לא עם מכלול הראיות ואף לא עם השכל הישר.

22. בהתייחס לאישום הראשון המערער הציג גרסאות תמוהות ולא עקביות. כאמור, בעוד שתחילה אישר המערער כי נכנס לדירתה של א' על מנת לגנוב ממנה אך הכחיש שקיים עמה יחסי מין, בהמשך הוא טען כי לא זו בלבד שקיים עם א' יחסי מין בהסכמתה, אלא שהיא אף זו שיזמה אותם. המערער שינה את גרסתו מספר פעמים גם בכל הנוגע לכך שאיים על א' באמצעות סכין. אם כן, עדותו של המערער לא עוררה כל אמון, הן מבחינת "התפתחותה" והן מבחינת תכניה לגופם של דברים, ויש לדחותה מכל וכל.

23. גם בהתייחס לעבירות מושא האישום השני אין מקום להתערב בקביעותי העובדתיות של בית המשפט המחוזי. בכל הנוגע לטענה בדבר שכרותו של המערער, הרי שבית המשפט המחוזי עמד על כך שהמערער עצמו מסר בחקירותיו, כמו גם בעדותו, כי שכרותו לא השפיעה על התנהגותו. גם לגופם של דברים איני סבורה כי המערער עמד בנטל להוכיח את הגנת השכרות לפי סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין, ואף לא את הגנת השכרות החלקית לפי סעיף 34ט(ה) לחוק העונשין (ראו: רע"פ 6382/11 קאדריה נ' מדינת ישראל, פסקאות ע"פ-ט"ב (9.6.2013)). המערער אמנם טען כי שתי באותו ערב, ואף ב' התרשמה כי היה שתוי, אך לטענתו הוא זכר את האירוע ואף ציין כי "אני לא כזה שתוי ואני שותה כמו בן אדם, לא כמו לא יודע מה" (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 12.1.2014, עמוד 83, שורה 32). במצב דברים זה, לא ניתן לומר כי המערער היה שריו ברמת השכרות הנדרשת לצורך תחולתן של הגנות אלו, שהיא, כידוע, גבוהה מאוד (ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, פסקאות 63-64 (11.5.2006); ע"פ 6331/11 אשתי נ' מדינת ישראל, פסקאות 35, 38 (7.3.2013); ע"פ 8274/13 מדינת ישראל נ' אבו ראס, פסקאות

24-25 (12.6.2014); עניין מוחמד, פסקה 16 לפסק דינו של השופט מ' מזוז ופסקאות 4-5 לפסק דינו של השופט נ' סולברג).

24. בשונה מן האמור ביחס להכרעת הדין, הערעור על גזר הדין עורר בי התלבטות. כידוע, ערכאת הערעור תתערב בעונש שנקבע על-ידי הערכאה הדיונית במקרים חריגים בלבד (ע"פ 3023/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.6.2015)). על כך ניתן להוסיף, כי נקודת המוצא של בית המשפט המחוזי באשר להחמרה הנדרשת בכל הנוגע לעבירות מין נכונה לחלוטין (ראו למשל: ע"פ 8031/13 שדרין נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (22.7.2015)). עם זאת, מגמת ההחמרה חייבת להיות מאוזנת תמיד באפשרות ליצור "מדרג" בין מקרים, כפי שמחייבים שיקולי ענישה נוספים. אשר על כן, בשים לב למדיניות הענישה הכללית ועל יסוד השוואה למקרים אחרים אני סבורה כי במקרה דנן יש מקום להקל מעט עם המערער ולהפחית מן העונש שהשית עליו בית המשפט המחוזי.

25. בגזירת עונשו של המערער יש לתת את הדעת על הנסיבות המחמירות המאפיינות את ביצוע העבירות. בגדרו של האישום הראשון המערער הורשע באונס ושוד של אשה בעלת מוגבלות. פגיעה באדם בעל מוגבלות כרוכה באכזריות נוספת על רקע ניצול חולשתו והכפפתו לתחושה מוכפלת של חוסר ישע, הנובעת הן מן התקיפה עצמה והן מן המגבלה הפיזית שלו. בית משפט זה עמד על כך ש"מעשי שוד אלימים, המבוצעים כלפי נשים המתגוררות בגפן, קשישים בודדים וחסרי-ישע אחרים – שמידת פ[ג]יעותם גדולה ויכולתם להתגונן מוגבלת – מהווה תופעה עבריינית בלתי נסבלת" (ע"פ 501/93 בורחוב נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (9.2.1995)). ראו והשוו: ע"פ 2289/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 לפסק דיני (21.5.2013) (להלן: ע"פ 2289/10)). הדברים נכונים כמובן גם, ואף ביתר שאת, ביחס לעבירות מין.

26. על כך יש להוסיף, כי המערער, שפרץ לבית מגורים וביצע בו גם שוד וגם עבירות מין קשות, פגע במעשיו במספר ערכים מוגנים. לא ניתן שלא לסלוד גם מן העובדה שהמערער ליווה את מעשיו באיומי רצח תוך שימוש בסכין ובהתבטאויות שנועדו לגייס לימינו השלטת פחד באמצעות שימוש בסטריאוטיפים פוגעניים. העבירות שבהן הורשע המערער בגדרו של האישום השני הן כמובן חמורות גם כן, וניתן להתרשם כי רק תושייתה ועוז ליבה של ב' הצילו אותה מפגיעה חמורה יותר.

27. כמו כן, מן התסקיר שהוכן על-ידי המרכז להערכת מסוכנות עולה כי המערער מאופיין במסוכנות מינית שהוגדרה כ"גבוהה".

28. יחד עם זאת ומבלי לגרוע מן האמור לעיל, בחינתם של מקרים דומים מעלה כי יש מקום להקל במידת מה בעונשו של המערער על מנת שיעלה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנהוגה (ראו והשוו: ע"פ 2289/10 הנזכר לעיל, שבו הושת עונש מאסר בפועל של 12 שנים על אדם שחדר לביתה של המתלוננת, אשר סבלה מהתמכרות קשה לאלכוהול, שדד אותה באיומי סכין ולאחר מכן אנס אותה וביצע בה מעשי סדום; ע"פ 6610/05 מדינת ישראל נ' רוזוליו (15.2.2006)), שבו הוחמר עונשו של המשיב שהורשע, בין היתר, בעבירות של אינוס והתפרצות למקום מגורים לאחר שנכנס דרך חלון דירתה של המתלוננת ואנס אותה באיומי סכין, ל-10 שנות מאסר בפועל).

29. אציין, כי השיקולים הנוגעים לקשיים המיוחדים המאפיינים אזרחים זרים שנדונים לכליאה בישראל חלים במקרה זה בעוצמה מופחתת יחסית, בשים לב לשליטתו הרהוטה של המערער בשפה העברית (באופן שמאפשר תקשורת

מלאה עם סביבתו), ובשים לב לכך שאשתו ובתו של המערער שוהות בישראל ואשתו אף מבקרת אותו בבית הכלא (ראו והשוו: ע"פ 4329/03 צ'או נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (24.12.2003); ע"פ 8874/12 אברהם נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (6.3.2014); ע"פ 7899/05 דיבו נ' מדינת ישראל, פסקאות 4-5 (2.2.2006)).

30. בסיכומי של דבר, נותרת בפנינו הרשעה בשורה של עבירות חמורות, ובכללן עבירות מין העומדות על הרף הגבוה ביותר שבוצעו כלפי אשה שסובלת ממוחלשות ומפגיעות מיוחדות. אף על פי כן, יש להקל מעט בעונשו של המערער, ולהעמידו על 17 שנות מאסר בפועל, וזאת תוך התחשבות במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. יתר רכיבי העונש המפורטים בפסקה 10 לעיל ייוותרו על כנם.

31. סוף דבר: אציע לחברי לקבל את הערעור באופן חלקי, כמפורט בפסקה 30 לעיל.

ש ו פ ט

השופט י' דניצגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז.

ניתן היום, כ"ב בטבת התשע"ו (3.1.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

